

Het is april 2004. We zijn net weer een paar weken "geland" in ons eigen kikkerlandje na een lange reis van bijna 12 maanden door Azië, Australië en Nieuw Zeeland. Een fantastische reis met een dito gevoel. Zoveel indrukken opgedaan, zoveel lieve mensen leren kennen en er zelfs permanente vrienden aan overgehouden, alleen wisten wij dat toen nog niet. Maar de realiteit was hard. Er stond zo goed als niets op de bankrekening maar de hypotheek moest betaald worden. We waren alle twee druk bezig met de diverse sollicitatie rondes. Caroline was er al snel uit. Op 1 mei kon zij beginnen op de poli chirurgie van het OLVG. Nog geen 2 weken later had ik mijn 1^e gesprek.....ook bij het OLVG, maar dan als senior inkoper, maar ik was ook op gesprek gevraagd bij Heliomare waar ze een inkoopafdeling wilden gaan opzetten. Echter Heliomare bood mij geen vast contract en het OLVG wel en verdere plannen hadden wij nog niet, dus daar uiteindelijk de handtekening gezet.

We maken een sprongetje naar juni 2004. Op ons werk gaat het redelijk, alhoewel ik, Arthur, vaak vanachter mijn bureau vooruit zit te staren met de gedachte : wat doe ik hier? Ik wil weg. Er moet iets gaan veranderen. Als ik het die avond tijdens het eten tegen Caroline vertel ben ik niet eens verbaasd als zij precies hetzelfde denkt. In Azië hebben we gezien waar het allemaal om draait en wel, te eten hebben, een dak boven je hoofd en een gezond lijf, en niet de drang naar mooier, groter en beter in welke, materiële, vorm dan ook. Vanaf dat moment praten we bijna elke avond over niets anders dan : wat gaan we dan doen? Wat kunnen we? Nou, eigenlijk bar weinig anders dan ons eigen vak uitoefenen, zijnde verpleegkundige en inkoper. Maar ja, datzelfde werk gaan doen in het buitenland is niets anders dan een vlucht uit deze werkelijkheid en beginnen aan een andere en dat willen we zeker niet.

Wat zouden wij alle twee goed kunnen waar je nou niet specifiek een opleiding voor nodig hebt? Een camping wellicht? Een chambre d'hôte dan wel B&B of een combinatie hiervan? Al snel werden wij steeds enthousiaster en gingen wij het internet raadplegen. De google zoektermen varieerden van "Nederlanders + camping" tot "te koop chambre d'hôte Frankrijk" en alles wat daar tussen zit. Frankrijk was inderdaad de keuze voor ons wat betreft het land. De taal spraken we meer dan redelijk, het klimaat was beter dan in Nederland en als het echt zou moeten zouden we altijd binnen 12 uur weer in Nederland zijn. Er vloog van alles voorbij en al snel hadden wij een favoriete site waar veel campings en B&B's te koop werden aangeboden. Maar wat is in hemelsnaam "fonds de commerce"? en wat liepen de prijzen ver uiteen. Al snel werd ons veel duidelijk. In de Ardeche, Provence en Dordogne hoefden wij niet te zoeken want dat lag allemaal ver boven ons budget. Dat budget hadden we al snel kunnen bepalen aan de hand van de waarde van ons eigen huis en wat er eventueel aan hypotheek verkregen zou kunnen worden.

Het wordt herfst en wij hebben ondertussen de ouders van Caroline van onze plannen op de hoogte gebracht. Dat werd vooral door Berthy uiteraard niet met al te veel enthousiasme ontvangen. Wij waren immers een veilige haven voor van alles en nog wat. Uitproberen van nieuwe gerechten, mee op vakantie naar verre landen, spontane uitjes en ga zo maar door. Maar goed, zowel Berthy als Aris zagen wel dat het ons menens was en de tijd zou het leren. Eind september hadden wij ons eerste ritje richting Frankrijk gepland. Op internet diverse locaties uitgezocht en afspraken gemaakt waar mogelijk. Ons plan was om op woensdagavond te gaan rijden, net na Parijs stoppen bij een Formule 1 hotel en de volgende ochtend door. Je arriveert dan rond 11 uur in midden Frankrijk en je hebt zo bijna de gehele donderdag, vrijdag en zaterdag om bezichtigingen te doen en op zondag weer terug te rijden. Kost maar 2 vrije dagen en het valt niet op bij de werkgever. We zijn gewoon een lang weekend lekker weg was elke keer het antwoord.

Als iets te mooi is om waar te zijn.....dan is het dat (vaak) ook. Onze eerste afspraak was bij een camping waar we niets voor hoefden te betalen, alleen een klein bedrag voor goodwill. Aangekomen bij de camping bleek het superklein te zijn, was er geen woongelegenheden en lag er een meer bij wat in het hoogseizoen droog viel. Het eerste de beste dorp waar we zouden kunnen gaan wonen was nog erger dan een oud mijnwerkersstadje. Ik wilde weg uit Nederland en zag het helemaal zitten, Caroline stond het huilen nader dan het lachen en dus werd er direct de afspraak gemaakt : we vinden het alle twee 100% top en anders gaat het niet door, ook bij de geringste twijfel. En met die instelling ging het verder. Na twee dagen belden we naar huis dat er niets tussen zat en Berthy reageerde zeer verheugd.

Maar er zouden nog meerdere bezoeken aan Frankrijk volgen. Bij de een was het pand prachtig en het dorp afschuwelijk en bij de ander weer precies omgedraaid. Afbraakpanden, fout gelegen huizen met grote vervallen schuren en ga zo maar door. Elke keer weer kwamen we toch wel een beetje teleurgesteld thuis. Op mijn werk had ik ondertussen enkele collega's in vertrouwen genomen, want je wilt er toch over praten. Na een jaar werken bij het OLVG zag ik het werk bij het ziekenhuis niet meer zitten. Ik solliciteerde weer bij een farmaceut en werd direct aangenomen. Ook daar had ik snel leuke collega's die al net zo snel op de hoogte waren van mijn, onze, plannen. Het werk liet ook daar veel te wensen over. Een management buy-out en veel te weinig leuk werk. Een hoop ontevredenheid op de werkvloer en tot overmaat van ramp werden we ook nog overgenomen.....door Duitsers. Bij Caroline ging het al niet veel beter. Veranderen was een verboden woord. Maar waarom doen jullie dit zo en zo? Vroeg Caroline en stevast kwam het antwoord : omdat we het altijd zo hebben gedaan.

Er moest wat gaan gebeuren want dit werd voor ons beiden helemaal niets op de Nederlandse werkvloer. Er ging een heel jaar voorbij met bezoeken aan Frankrijk maar ook "gewoon" weer een rugzakreis naar Maleisië. Ondertussen ook elke keer weer het internet op gegaan en diverse chambre d'hôtes met Nederlandse eigenaren aangeschreven met vragen als : Hoe zij het destijds voor elkaar gekregen hadden? Hoe het leven was? Of er van te leven viel? enz enz. Van bijna niemand kregen we antwoord, maar gelukkig van 1 wel, de eigenaren van Le Petit Mas d'Ile. Het was er veel te druk, de antwoorden kwamen nog wel, en die kwamen ook. Maar het was niet te koop. Wij konden weer verder met onze voorbereiding. Sinterklaas kwam. Het was weer koud en guur weer, maar ook deze goedheiligman vertrok weer en de Kerstman kwam. Het werd januari, 2006 alweer. Wij maakten weer plannen om in Frankrijk te gaan kijken, zo ook dat bewuste weekend in maart. Het draaide allemaal weer op niets uit en dus onverrichte zaken naar huis. Een laptop hadden wij toen nog niet en dus thuis de computer aangezet om te zien of er ondertussen andere eigenaren hadden gereageerd.

Bij het zien van 1 speciaal bericht werden onze ogen zo groot als schoteltjes. Le Petit Mas d'Ile had gereageerd. Of we al iets gevonden hadden, anders was het te koop. Huh??? Snel verder lezen. Wat bleek, het ergste wat je maar kan bedenken was haar, de eigenaresse, overkomen . Tijdens een wandeling was haar man geheel plotseling overleden en ze kon onmogelijk dit bedrijf in haar eentje voortzetten. Het was 19 maart dat we dit lazen. We wisten niet hoe snel we terug moesten schrijven met uiteraard ons medeleven maar ook met de nodige vragen waaronder uiteraard de vraagprijs. Al snel vlogen de mailtjes heen en weer en werd er een afspraak gemaakt voor 29 april. 30 April was toen nog koninginnendag en die viel nog gunstig ook, het kostte ons weinig dagen. Weer in de auto

gesprongen en op naar de Charente. Waarheen? De Charente. We hadden er nog nooit van gehoord, hadden geen navigatie maar we zouden het wel vinden, en we vonden het ook. We werden allerhartelijkst ontvangen, kregen een rondleiding en vielen van de ene verbazing in de andere. Het was precies wat we zochten. Een kleine camping voor maximaal 8 a 10 plaatsen en in het huis 4 kamers die ook als 2 en zelfs als 3 appartementen verhuurd konden worden en.....een zwembad in de tuin.

We zaten op een hele grote wolk, weliswaar geen roze maar toch en konden niet geloven dat dit binnen handbereik lag. Er schoot ons van alles door het hoofd. Wat we er allemaal van zouden kunnen maken, wat er uitgebreid kon worden, wat er nog gedaan moest worden en ga zo maar door, maar het allermooiste vonden wij dat je zo goed als niets aan het huis hoefde te doen.....dachten wij toen nog. We konden het kopen inclusief de bijna geheel complete inboedel. Alleen wat zaken met emotionele waarde zouden meegenomen worden. Wij vonden alles best. Wij bleven een paar dagen om in de omgeving te kijken en het werd alleen maar mooier. Kastelen, meren, pittoreske dorpjes en ga zo maar door. In het dichtstbijzijnde dorp, gelegen op 4 km, was werkelijk alles te vinden, van tandarts tot eerste hulp post en van veterinaire tot ruime supermarkt. Eigenlijk hadden we het al na 5 minuten gezien. Dit is het. Nu nog het thuisfront gaan vertellen.

Wij waren uiteraard dolenthousiast, nog geen 10 dagen na thuiskomst was het mijn verjaardag en konden we iedereen de eerste foto's laten zien en vertellen over het resultaat. Er stond nog een weekje Cahors in de planning voor bezichtigingen maar dat werd dus een weekje vakantie met de (schoon)ouders en een korte bezichtiging van Le Petit Mas d'Ile. Iedereen was enthousiast en ook Aris en Berthy zagen dat dit inderdaad onze plek moest gaan worden. Er werd een datum geprikt voor het voorlopig koopcontract en rond die datum zouden wij meteen een week op Le Petit Mas d'Ile verblijven zodat we konden zien hoe alles reilde en zeilde. Het zou begin augustus zijn. Het werden emotionele dagen, zeker bij de Notaris, maar feit was dat wij onze Herenboerderij gekocht hadden op voorwaarde dat we de financiering rond zouden krijgen. Terugrijdend naar huis gestopt op de camping waar Aris en Berthy met de caravan stonden en waar Berthy haar verjaardag vierde op 6 augustus. Na te veel wijn en champagne toch maar besloten om in de caravan met z'n 4-en te blijven slapen. Het was feest.

Vanaf toen ging alles in een stroomversnelling. Financiering regelen, banen opzeggen, huis in de verkoop en ga zo maar door. In oktober ben ik met Aris nog een keer terug gegaan om te zien hoe je eigenlijk een camping "afsluit" na het seizoen. Het was een gezellige boel. De broer van de eigenaresse kwam nog langs samen met zijn vrouw en met 2 flessen bubbels onder het motto : beter tranen met champagne dan tranen zonder champagne. En zo keerden wij na 4 dagen tevreden huiswaarts, kwam de financiering rond en reden wij op 17 december 2006 onze nieuwe toekomst tegemoet.